

Reizende poefjes

Lieve van den Berg

GP

“Reizende poefjes”
Lieve van den Berg
Eerste druk mei 2017

Uitgever: Godijn Publishing
Project: BOEK10
Coverontwerp: Jennifer Groen
Omslagontwerp: Frank Puts
Auteursfoto: Esmeralda van Belle
Illustraties: Jennifer Groen

ISBN 978-94-92115-31-7
NUR 280

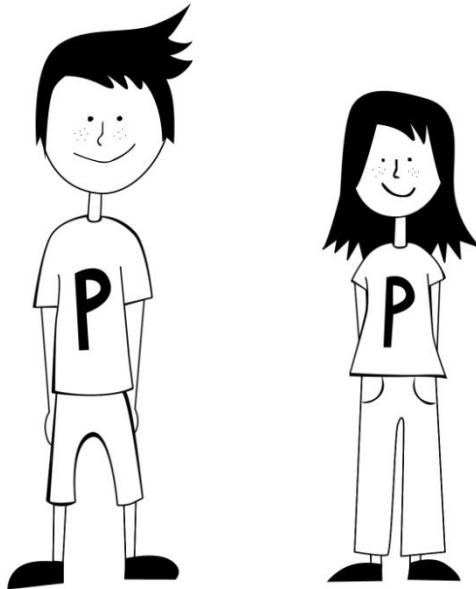
©2017 Godijn Publishing
www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

Voor Jonathan en Lotte Groen

Hoofdstuk 1

In het huis van oma is het behaaglijk warm.
De open haard brandt. Oma leest een boek
en twee grassprietjes zijn lief aan het spelen.
Pol en Polleke Grasspriet logeren bij oma.

Hun vader en moeder zijn op vakantie in Italië en blijven een week weg.

Bij oma logeren is steeds weer een feest. Ze verzint leuke dingen, soms gek, dan weer spannend. En ook knutselen of tekenen ze vaak samen. Maar het leukste van alles is dat ze laat naar bed mogen. Oma is lief. Ze kan ook heel streng zijn en soms wordt ze erg boos. Oma is anders dan andere oma's. Ze heeft hele lange haren en ze lijkt op een indiaan vanwege de lange vlechten langs haar gezicht. En ze draagt altijd spijkerbroeken.

Pol kijkt geboeid naar het vlammen spel in de haard. Ze gaan alle kanten op. Het lijkt of ze de houtblokken opeten. Onder de salontafel staan twee zachte blauwe poefjes. Die doe je onder je voeten als je op de bank zit in plaats van je voeten op de tafel leggen. Wanneer je twee poefjes naast elkaar zet, kun je erop liggen, denkt Pol. Hij kijkt naar zijn kleine zus en zegt: 'Ik heb geen zin meer

om met je te spelen. Ik wil voor de haard liggen en naar de vlammen kijken.'

Hij sleept de poefjes voor de haard, pakt een fleecedeken met een afbeelding van Spider-Man erop uit een mand die in de hoek van de kamer staat en gaat op de poefjes liggen. Hij past er met zijn bovenlijf precies op. Zijn benen bungelen over de rand. De fleecedeken doet hij over zich heen. Hij is lekker zacht en warm. Oma is in slaap gevallen in haar stoel. Ze knikkebolt een beetje net of ze steeds ja zegt. Haar wangen zijn rood door de warmte van het haardvuur.

Pol ontdekt dat het liggen op twee poefjes niet handig is. Bij elke beweging schuiven ze uit elkaar. Er zitten handvatten aan. Als hij die vasthoudt blijven ze bij elkaar. Alleen ligt dat niet zo lekker. Hij wil graag op zijn zij liggen en probeert te draaien. Roetsj... De poefjes schuiven uit elkaar en hij belandt met zijn billen op de gladde houten vloer. Polle-

ke lacht hem uit. Pol wordt een beetje boos op haar. Hij houdt zich in om oma niet wakker te maken. Als zijn zusje ook boos wordt en gilt dan is het net of er een sirene afgaat. Hij schuift de poefjes weer tegen elkaar aan en gaat opnieuw liggen, maar hij kan zijn draai niet vinden. De poefjes blijven in beweging. Hij maakt een loopbeweging met zijn voeten om de poefjes weer bij elkaar te krijgen en vindt het wel lollig, want hij begint te schuiven. Hij schuift weg van de haard de kamer door. Maar dat kost kracht. Slim als hij is, schakelt hij zijn zusje in.

‘Hé Pollewoppe, jij moet aan mijn benen trekken. Dan ben jij het paard.’

Ze pakt zonder gemopper zijn benen vast en sleept hem de hele kamer door.

Pol roept: ‘Opzij! Hier komen de reizende poefjes!’

Oma schrikt wakker.

‘Wat is dit allemaal!’

Polleke laat zijn benen los en draait zich om. Tot hun grote schrik zien ze de poefjes opstijgen. Met Pol erop.

‘Wow!’ roept Pol en hij houdt de handvatten stevig vast. Hij suist rondjes door de kamer, stijgt tot aan het plafond. Oma en Polleke proberen de poefjes te grijpen, maar tevergeefs. Eén moment, als de poefjes naar beneden duiken, heeft Polleke een poefje vast en vliegt even mee, maar laat dan los. Met een klap valt ze op de bank. Gelukkig doet het geen pijn.

Pol vindt het griezelig. Zal hij eraf springen? Alles draait voor zijn ogen en het gaat sneller en sneller. Hij lijkt wel een wervelstorm. Planten in de kamer bewegen, hanglampen slingeren en oma probeert van alles tegen te houden om te voorkomen dat straks de hele kamer gevuld is met rondvliegende voor-

werpen. Polleke is achter de bank gekropen.
Ze is bang.

En dan ineens... rinkel de kinkel. Pol gaat op zijn poefjes dwars door de grote ruit heen naar buiten.

‘Oma! Help! Ik ben bang! Ik wil terug!’

Hij gaat hoger en hoger de lucht in. Oma kijkt hem na met grote schrikogen. Polleke komt achter de bank vandaan. Huilend zegt ze: ‘Hij moet terugkomen’.

Al snel is er niets anders meer te zien dan een klein stipje in de donkere wolkenlucht.

‘Wat doen we nu, oma?’

‘Ik weet het niet meisje. 112 bellen lijkt me het beste. En daarna de ravage opruimen. Ik moet ook een glasbedrijf bellen voor een nieuwe ruit.’

‘Maar dan kan Pol toch niet meer terug naar binnen vliegen.’

‘Hij kan ook in de tuin landen en dan door de achterdeur naar binnen.’

Er ligt veel glas in de tuin. In de kamer liggen potplanten op de vloer, geknakt, de potten gebroken waarbij de tuinaarde als een ontplofte bom is verspreid door de kamer.

‘Waar is Pol nou?’ huilt Polleke zachtjes. ‘Zie ik hem ooit terug?’

Oma heeft contact met de alarmcentrale en legt de situatie uit.

‘Wij kunnen nu niets anders doen dan afwachten, meisje.’

‘Ja oma, dat doen we.’ Ze stopt haar duim in haar mond en met de mouw van haar shirt strijkt ze langs haar gezicht als troost.

‘Kom,’ zegt oma, ‘laten we de troep maar opruimen.’

‘Ik wil niet.’ Treurig loopt ze naar oma’s atelier en zoekt daar een plaatsje om met haar verdriet alleen te zijn.

Ondertussen gebeuren er rare dingen in het land. Vogelaars en vliegtuigspotters zien iets vreemds in de verre kijker. Een vogel is het niet en ook geen vliegende schotel. Wat een raar verschijnsel daar hoog in de lucht. En het verdwijnt ook weer razendsnel. Als een kettingreactie verspreidt het nieuws zich door het land. Cameraploegen komen in actie om alles vast te leggen voor de nieuwsuitzendingen op televisie. Fotografen en journalisten zijn in rep en roer. Iedereen wil een uniek shot maken van het vreemde verschijnsel. Er ontstaan lange files op de snelwegen. In de verkeerstorens op de vliegvelden proberen ze het vliegende object te traceren op de radar.

Zo snel als het tevoorschijn kwam, zo snel is het ook weer verdwenen. Het is een groot raadsel.

Hoofdstuk 2

Na de paniek is Pol verbaasd over wat er allemaal gebeurt. Hij houdt de poefjes stevig vast en durft niet goed te bewegen. Hij is bang om te gaan zitten, bang dat hij een poefje verliest en daardoor naar beneden stort. Hij vliegt nu erg hoog en is blij met de fleecedeken om hem heen. Liggend kan hij zijn hoofd opzij draaien naar beide kanten. Daardoor kan hij alles wat voorbijkomt goed zien. Vogels en ook grote groepen ganzen die een warm plekje zoeken om te overwinteren. Hun gesnater is een enorm kabaal en het doet pijn aan zijn oren. Ze ontwijken hem en vliegen om hem heen.

Af en toe passeert hij een vliegtuig. En soms vliegt hij door een donkere wolk. Dan bibbert hij van de kou. Hij dacht altijd dat een wolk donzig zacht was en dat je erop kon zitten. Wolken zijn alleen maar ijskoude mist. In die kou is een fleecedeken niet warm genoeg. Hij maakt zich zorgen. Hoe moet hij terug naar oma's huis?

Hij vliegt verder en verder dwars door de regenboog. Wat een prachtige kleuren. Tot zijn verbazing is hij een moment bedekt met alle kleuren van de regenboog. Dan vermindert de poefjes snelheid en duikelen ze naar beneden.

Met een plof komen ze op de grond terecht. Pol gaat zitten en kijkt om zich heen. Hij is op een groot weiland terechtgekomen. Hij ziet in de verte koeien en paarden lopen. Hij staat op, schudt zijn benen, want die voelen raar na zo'n snelle vlucht door de wolken. Hij slaat de fleecedeken als een cape om hem

heen. Op zijn rug is Spider-Man goed zichtbaar. De poefjes tilt hij op aan de handvatten en gaat richting dieren. Daar waar dieren zijn, zijn ook vast mensen zijn.

Het gras is vochtig. Pol krijgt natte voeten. Zijn schoenen staan nog bij oma. Bij iedere stap verschijnt er een klein fonteintje bij zijn tenen. Nog even en dan heeft hij de dieren bereikt, maar verder is er geen huis te bespeuren. De dieren worden onrustig. De paarden hinniken en de koeien kijken met grote donkere ogen zijn kant uit. Ze hebben enorme hoorns. Zo groot heeft hij ze nog nooit gezien. Het lijken wel duivelshoorns. Een zware mannenstem achter hem zegt: 'Hé, wat doe jij daar?'

Pol schrikt en kijkt om. De stem is van een ruiter te paard. Hij draagt een harnas en op zijn hoofd een zwart masker met hoorns die

er hetzelfde uitzien als die van de koeien. Pol zegt niets.

‘Waar ga je naar toe en wat betekent die rode figuur op je rug?’

‘Rode figuur?’

‘Ja. Die met dat masker op.’

‘Oh, dat is Spider-Man. De deken heb ik van oma gekregen. Hij is lekker warm om me heen, want ik heb het erg koud gekregen. Kan je me terugbrengen naar oma? Vertel me asjeblieft waar ik ben.’

De ruiter zegt: ‘Kom mee, ik breng je naar het kasteel, naar koning Barbaro.’

Hij wordt aan zijn arm opgetild en voor de ruiter op het paard gezet. De poefjes houdt hij stevig vast, die mag hij niet kwijtraken.

Zodra ze de kasteelpoort door zijn, komen er allerlei rare figuren tevoorschijn. Er hangen levende skeletten uit de ramen, rondkijkend over de binnenplaats. Vanuit een enorm hoog bijgebouw komen reuzen te-

voorschijn. De ruiter stopt. Een van de reuzen tilt Pol van het paard en zet hem op zijn schouder. De reus loopt het bijgebouw in en komt in een grote hal. De zuilen en de plafonds zijn bedekt met bladgoud, dunne velle-tjes goud die overal opgeplakt kunnen worden. Op de wanden zijn schilderijen aan-gebracht waarop feestende rare figuren te zien zijn. Aan de plafonds hangen grote kroonluchters vastgehouden door onderar-men. Pol kijkt er verbaasd naar. Van wie zijn die armen geweest? Aan de zuilen hangen lampjes in de vorm van schedels. Het ziet er luguber uit en hij wordt bang. De reus klopt op een grote zware deur. Met veel lawaai gaat de deur open.

‘Majesteit, ik kom u deze jongeling brengen.’
Koning Barbaro bekijkt hem van top tot teen. Hij knikt goedkeurend, kijkt de reus aan en vraagt: ‘Zou hij lekker zijn om op te eten?’

Pol wordt onrustig. Hij wil niet opgegeten worden, hij wil terug naar oma en Polleke. De reus kijkt hem van opzij aan met boze dwingende ogen.

De koning doet een stap naar voren.

‘Waar kom jij vandaan en wat doe je hier?’

In zijn volle lengte staat hij voor Pol en kijkt hem aan met zijn lelijke, gemene gezicht.

‘Nou? Komt er nog wat van? Geef antwoord!’

De koning wordt ongeduldig. Er komen grote zwarte vogels aangevlogen. Ze gaan op de schouders van de koning zitten. Pol herkent de vogels. Hij heeft eenzelfde soort in Ravelijn op de Efteling gezien. De blikken van de koning doen hem beven van angst.

‘Gooi die indringer in de kerker. We hebben hier geen pottenkijkers nodig. En geef hem goed te eten zodat hij lekker vet wordt. Zijn bout is eens iets anders dan de bout van een

paard of een koe. Ik lust wel een lekker stuk sappig jong mensenvlees.'

Pol begint te huilen. De reus zegt kwaad: 'Kop dicht. Huilebalken maken me nerveus.'

Hij houdt met moeite zijn tranen in.

Terwijl de koning de deur dicht gooit commandeert hij: 'Gooi hem in de kerker bij die ongehoorzame reus.'

'Tot uw dienst, majesteit,' zegt de reus en hij loopt terug naar de hal. Hij gaat een andere gang in die eindigt bij een lange smalle trap naar beneden. Het is er schemerig. Ze gaan de trap af tot aan een getraliede deur. Met een grote sleutel wordt hij geopend. De reus pakt Pol ruw bij de schouder en gooit hem met een boog de kerker in.

'Neeeeeeeeee!' Hij valt met een klap op de grond.

'Au!' schreeuwt Pol en hij begint te huilen. De deur gaat met een harde bons dicht. Alles

doet hem pijn. Gelukkig kan hij alles nog bewegen.

‘Wat is er, mijn jongen?’ hoort hij een zware stem zeggen. Hij stopt met huilen en komt overeind. In een hoek ligt een reus met handen en voeten gebonden aan een ketting.

‘Wat ben jij een kleine snuiter.’

Pol kruipt naar hem toe. Hij is niet bang, want de reus lijkt vriendelijk.

‘Dag reus. Hoe heet jij?’

‘Ik heet Gigantus en wie ben jij?’

‘Pol en ik ben door de lucht gevlogen en hier geland.’

‘Hoe kan dat? Je hebt geen vleugels.’

‘Ik was aan het spelen met mijn zusje en ineens vloog ik door het raam naar buiten, steeds hoger en verder. En nu heeft een ruiter met een zwart masker en hoorns mij in het kasteel afgeleverd.’

‘Dat is de gehoornde ruiter. Voor hem moet je oppassen.’

‘Ik vind het hier niet leuk. Ik wil weg, maar ik weet niet hoe.’

‘Wat heb je daar bij je?’

‘Oh, dat zijn de poefjes van oma. Ik lag erop en toen gingen ze ineens vliegen.’

‘Dat is vreemd.’

De reus kijkt hem aandachtig aan.

‘Ik ben al heel lang in deze kerker omdat ik ongehoorzaam was. Ik volgde de bevelen van de koning niet op. Vandaag kreeg ik te horen dat ze mijn hoofd eraf gaan hakken en dat dan koken voor de soep. Ik wil zo graag leven, maar kan hier met geen mogelijkheid uit komen. De kettingen zitten stevig vast.’

Pol krijgt kippenvel. ‘Dat vind ik heel zielig. Zal ik proberen de kettingen los te maken?’

‘Nee, ga eerst maar even slapen om op krachten te komen. Straks wordt er waarschijnlijk eten gebracht.’

‘Ik ga niet eten, de koning wil me vetmesten om mij te verslinden. Ik wil terug naar oma en mijn zusje.’

Hij schuift de poefjes tegen elkaar aan en gaat erop liggen, de fleecedeken weer over hem heen. Hij hoort Gigantus nog zeggen: ‘Slaap lekker vriend’ en hij valt in slaap.

Hij wordt wakker door een hels kabaal en gaat zitten.

‘Wat is dat?’

‘Dat zijn gevangenen die uit de kerkers gehaald worden om te werken voor de koning. Reuzen zijn vieze schepsels. Ze wassen zich niet, ze stinken, ze boeren, ze laten scheten en spugen ook nog eens in het rond.’

‘Jij stinkt anders helemaal niet en ik hoor ook geen boeren en scheten.’

‘Ik ben een uitzondering. Weet je, als ze een scheet laten dan begint het enorm te waaien en de vieze lucht gaat alle kanten op. Ze

houden wedstrijden wie de meeste scheten achter elkaar kan laten. Dat is zo'n lawaai dat het lijkt alsof de wereld vergaat.'

Pol begint te lachen.

'Dat wil ik weleens meemaken.'

'Nee hoor, dat wil je niet. Dat is helemaal niet leuk. Een keer in de week wordt alles hier schoongemaakt. De reuzen hebben iets bedacht om de gevangenen te treiteren. Er worden pannensponzen op hun hoofd gebonden. De reuzen pakken de arme sloebers bij de voeten op waardoor ze op hun kop hangen en zo worden ze gebruikt als borstels om de badkuipen en de wc's schoon te maken. Hun hoofden verdwijnen in de toiletpot en worden alle kanten op bewogen, net zo lang tot alles glimt. Hetzelfde gebeurt in het bad. En een lol dat de reuzen hebben. Hoe harder de gevangenen jammeren hoe meer de reuzen lachen. En dat is een gebulder door het kasteel hoor. Als alles klaar is gaat

Barbaro de boel inspecteren en als hij het afkeurt begint alles weer opnieuw.’

Pol moet lachen om de situatie. Het moet een gek gezicht zijn al die pannensponzen op hun hoofden. Maar ook heel zielig.

‘Wat gemeen van Barbaro. Moest jij dat ook doen, Gigantus.’

‘Ja en ik moest de koning bewaken. Ik wilde liever voor de dieren zorgen. Dat mocht niet en omdat ik ongehoorzaam was, werd ik vastgeketend in de kerker.’

‘Wie verzorgt nu de dieren?’

‘Niemand,’ zegt Gigantus. ‘Er zijn er steeds minder, reuzen eten alleen maar vlees en ze kunnen een heel dier in hun eentje opeten.’

‘Echt waar? Doe jij dat ook?’

‘Nee. Ik eet die lieve dieren niet. En nu krijg ik alleen maar water en brood.’

Pol denkt na.

‘Toch ga ik proberen om je los te maken.’

Hij gaat staan, knoopt zijn fleecedeken weer als een cape om en pakt de ketting vast. Hij bestudeert hoe hij vast zit. Op dat moment voelt hij stroom door zijn lijf gaan. Dat voelt raar. Wat gebeurt er? Hij voelt zijn spieren spannen en als hij een ruk aan de ketting geeft, komt hij los uit de muur.

‘Wow! Hoe kan dat nou?’

De vriendelijke reus kijkt verbaasd. Wat een grappige snuiter denkt hij. Waar haalt hij die kracht vandaan? In zeer korte tijd is hij van zijn kettingen ontdaan.

‘Gigantus? Je moet wel je kettingen bij je houden, want als ze eten komen brengen dan moet je net doen alsof je nog vast zit. Als ze zien dat je los bent, hakken ze misschien meteen je hoofd eraf en dat wil ik niet, want ik vind je lief.’

‘Bedankt Pol, je bent een echte vriend.’

‘Dank je. En ik geef je een andere naam. Ik noem je Gieg, want Gigantus is een struikel-

woord. Zo lastig om uit te spreken. Dan gaan we nu samen iets bedenken om hieruit te komen.’

‘Gieg? Klinkt gek hoor. Het lijkt op Giechel, maar er valt niets te giechelen,’ zegt Gigan-tus. ‘Als jij wil dat ik Gieg heet, dan vind ik het goed. Maar alleen jij mag Gieg zeggen en niemand anders.’

Ze horen geratel over de keien. Er komt een koets langs het getraliede venster.

‘Kijk, de koning gaat op stap. De koets wordt voortgetrokken door reus Roodbaard. Hij is de eerste dienaar van de koning. Toen ik in de kerker werd gegooid nam hij mijn plaats in.’

‘Waarom moet Roodbaard de koets trekken?’ vraagt Pol.

‘Er zijn niet genoeg paarden die dat kunnen. Veel zijn verzwakt door slecht eten en een aantal zijn vetgemest. Voordat jij hier kwam, hebben de reuzen tien paarden rauw opge-

geten met huid en haar. Daardoor laten ze ook zoveel boeren en scheten.'

Pol krijgt kippenvel van gruwelijke verhalen. Die reuzen zijn net zulke barbaren als de koning, maar Gigantus is een grote vriendelijke reus, een echte GVR.